Досі Костик бачив море тільки в кіно. Знав, що воно величезне-величезне і глибочезне-глибочезне.

Може, навіть ще більше, ніж поле за селом. І глибше, ніж найглибше місце в ставку.

Він навіть не уявляв, коли зможе побачити море, бо жив далеко від нього у степовому селі.

Якось улітку тато прийшов з роботи і сказав:

— Їдемо у відпустку до моря. Вже є путівки.

— До моря?! — вражено і радісно перепитав Костик.— Оце новина! Я такі новини люблю.

— Нарешті хлопець побачить море! — теж зраділа за Костика мама.

Через кілька днів вони приїхали автобусом у місто, до аеропорту.

В аеропорту було повнісінько людей. Якась тьотя дуже голосно розповідала по радіо, звідки прилітали чи куди летіли літаки.

Костик дивувався, звідки вона може все знати і все бачити. Запитав про те батька.

Батько сказав, що в неї є спеціальні машини, які подають сигнали.

Ото, мабуть, цікаво — сиди перед такими машинами і чекай од них сигналу. Це тобі не іграшки дитячі, а справжні розумні машини.

Дуже сподобався Костикові аеропорт. Він такий величезний, що більший, аніж десять сільських клубів. Ні, мабуть, не десять, а навіть двадцять. І весь із скла. І ніхто не боїться, що скло може побитися.

А там, за склом, куди йдуть люди,— білі-білі літаки. Стоять рівними рядами і чекають команди летіти.

Батько сказав, що їхній рейс затримується, але Костикові зовсім не було сумно.

В аеропорту так цікаво, що Костик навіть погодився б тут жити. Можеш цілий день дивитися на літаки. І не набридне. Хочеш морозива — будь ласка. Пий, скільки душа забажає, колючої газировки з сиропом.

Потім оголосили по радіо, щоб вони сідали на свій літак.

Провідниця у синьому одязі з блискучими ґудзиками повела їх і багатьох інших людей поміж двома рядами літаків. І, доки вони йшли, Костик устиг подивитися на них зблизька. Вирішив, що буде льотчиком.

У літаку мати посадила його біля круглого віконечка, щоб він усе в польоті бачив. І коли вони злітали, Костик дивився вниз.

Бачив, як одразу поменшали будинки і машини. А люди видавалися малесенькими, наче мурахи.

Потім усе те позникало. Літак уже летів високо серед хмар. Навіть птахів тут не було.

Отоді Костик відчув, яка це радість — летіти високо серед хмар, куди навіть птахи не можуть піднятися.

Розкаже хлопцям — ой, як заздритимуть!

Місто, в яке вони прилетіли, було біля моря.

Синє, наче намальоване, небо. Гаряче сонце. Високі білі будинки. І дивні дерева, яких Костик ніколи не бачив. Мама сказала, що вони називаються пальмами.

Все було йому тут цікаво. Але найбільше — море. Воно лежало навкруги, скільки бачили його очі. А над ним літали голосні чайки. То шугали вниз до води, то стрімко, наче маленькі живі літачки, здіймалися вгору.

І далеко попереду пропливали кораблі. Мабуть, добре бути моряком, подумав Костик, і плавати по морю на ось таких красивих кораблях.

Але найцікавіше чекало його наступного дня, коли вони поїхали на екскурсію до дельфінів. Такого Костик навіть і не сподівався.

Розумні дельфіни за командою дресирувальника вистрибували з води і щось вигукували своїми кумедними голосами. Ото дивина!

Більше ніде такого не побачиш.

Один дельфін — найменший — плавав біля самісінького берега. Костикові здалося, що той поглядає прямо на нього.

— Треба того дельфінчика погодувати,— сказав батькові й матері.— Піду куплю йому морозива.

— Хіба він їсть морозиво? —засумнівалася мама.

— Як це — не їсть? — здивувався Костик.— Воно ж таке смачне!

— Ну, спробуй,— усміхнувся тато.

Так і не зрозумів Костик, з'їв чи не з'їв дельфін морозиво. Бо впіймав його на льоту й одразу ж пірнув. А коли виринув, то морозива в нього вже не було.

Довго вони там простояли.

Костик навіть обідати не хотів іти. Казав, що йому краще дивитися на дельфінів, аніж їсти.

Тепер майже щодня вони приїздили сюди.

Дельфін упізнавав Костика і радісно посвистував. А Костик приносив йому всілякі ласощі.

Якщо дельфіна не було, Костик сідав на березі і терпляче його чекав. Він знав, що дельфін обов'язково припливе.

І дельфін з'являвся.

Посвистував, вистрибував високо з води, перевертався з боку на бік. Навіть ніби усміхався.

Швидко промайнули дні біля моря.

Настав час від'їздити.

Вони йшли всі разом із обіду, і Костик рішуче сказав татові й мамі:

— Я нікуди звідси не поїду, якщо ви не купите дельфіна!

— Купити? Дельфіна?..— розгубилася мама.— Ну, й придумав же ти, хлопче!..

— Дельфіни не продаються,— пояснив йому тато.

— Як це — не продаються? — не хотілося вірити Костикові.— Собаки продаються, морські свинки продаються, рибки продаються... А дельфіни чому не продаються? Треба сказати головному дяді, що це неправильно.

— Правильно,— рішуче сказав тато.— І куди ти його повіз би?

— В село... Жив би він у нашому ставку, а ми з хлопцями його доглядали б.

— А взимку ставок замерзне — куди подітися дельфінові?

— Взимку? — перепитав Костик і замовк, бо не знав, що відповісти.

— Взимку ж ти його до хати не візьмеш — він без води жити не може,— продовжував тато.

— Як шкода,— зітхнув Костик.— А я думав, що в мене буде свій дельфін.

— Дельфіни повинні належати всім дітям, щоб усі могли дивитися на них і гратися з ними.

Костик це розуміє, але йому все одно сумно на душі.

— Наступного року знову приїдемо сюди,— заспокоїв його тато.— Цікаво, чи впізнає тебе твій дельфін.

— Впізнає! Як це він може не впізнати?! — нітрохи не сумнівається Костик.— Друзі завжди впізнають один одного.

...Коли вони повернулися в село, Костик розповідав усім хлопцям про свого друга дельфіна.

Вони заздрили товаришеві, бо з дельфінами ще ніхто з них не дружив.

Той дельфін часто сниться Костикові.

Ляже ввечері, заплющить очі і відразу бачить, як пливе до нього з моря його друг.

"Ти ж мене там не забудь,— шепоче вві сні Костик.— Я до тебе неодмінно приїду..."

А вставши вранці, він запитливо дивиться на календар, що висить на стіні,— ще так багато там листків.

Почав було зривати їх по кілька на день, але тато йому пояснив: од того дні швидше не минають, бо від календаря вони не залежать.

Хоч і як важко чекати, але настане той радісний день, коли

великий білий літак перенесе їх до синього моря. І прибіжить тоді Костик на той берег, де живуть дельфіни.

Прибіжить, побачить свого друга, який вистрибне з води, і скаже йому Костик:

— Здрастуй, дельфінчику!

І довго-довго розповідатиме, як скучив за ним, як щодня згадував його в своєму селі.

А дельфін слухатиме його і посвистуватиме.

Мабуть, також щось розповідатиме.

Бо йому теж є що розповісти Костикові.